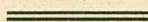

„Csak a körülmények szakszerű ismeretével állapíthatjuk meg azokat a módokat, eszközöket és eljárásokat, amikkel az észszerűsítésnek legtermészetesebb követelményeit ki lehet elégiteni”.

De ezt a kitételét a füzet írójának 100%-ig osztjuk.

Válasz

a „Krónika“ Reflexió-jára.

Az „Erdészeti Lapok” ezidei III. füzetében 241 és következő lapokon a „Krónika” írója „Reflexió a reflexiókra” címfelirat alatt hosszasn foglalkozik az ugyanezen lapszámban 249. és következő lapokon megjelent „Reflexiók a faimportok és új erdőtörvény időszerűsége kérdéséhez” cikkemmel. A cikkíró úr szigorú bírálatban részesíti ezt a cikkemet; némely helyen annak személyi éle is van és már személyes megtámadtatásom címén is válaszolok „Króniká”-nak. Rövidre foglalom másnemű elfoglaltságom folytán ezt a válaszomat és ezzel a magam részéről lezárni is kívánom a polémiát. Azt a vádat, hogy a cikkemben taglalt kérdéshez mint laikus szóltam hozzá és felületesen, visszautasítom. Negyven éve vezetem erdőgazdaságomat, jó és rossz időkben egyaránt ragaszkodva a magyar röghöz és erdőhöz. Állandó összeköttetést tartok fenn erdőmérnökökkel; ezekkel minden szakkérdést alaposan megvitatunk és így negyven éves tapasztalatom feljogosít arra, hogy „Krónika” engem ne tekintszen szakkérdésekben sem teljesen laikus elemnek.

Egyébiránt fejtegetéseim súlypontja a pénzügyi kérdés volt és ebben az erdőbirtokos nézete nem kevésbé illetékes, mint az erdőmérnöké. Elárulom „Króniká”-nak, hogy főiskolát is végeztem; ott és azóta évtizedeken át foglalkoztam közgazdasági ügyekkel. Ennek ellenére e kérdésekben sem tartom magamat, de „Króniká”-t sem csálhatatlannak.

Megérteni sem vagyok képes azt a szemrehányást, hogy véleményem nyilvánításával a magyar erdőgazdaság érdekeinek ártottam. Hiszen minden erdőbirtokos már önös érdekből is az erdőgazdaság fejlesztésére törekszik és cikkemben is csak azt

hangoztattam, hogy azért kérek osztályunk, az erdőbirtokosok számára kormányvédelmet, mert az erdőgazdaság fejlesztésére csak tőkeerős, nem pedig elsenyvedő és tönk szélére jutott birtokososztály képes. Igazolja ezt számos iparágak a világháború után kellő állami támogatás segítségével bekövetkezett megerősödése. Hangzatos ugyan „Kroniká”-nak az a kijelentése, hogy „aki magán nem akar segíteni, azon a jó Isten sem tud segíteni”, de az életben nem mindig százszázalékig helytálló ez a jelige. Mi, erdőbirtokosok, jól felfogott érdekünkben mindent elkövetünk, hogy üzemünket fenntarthassuk. Viszont elvárhatjuk a kormánytól, hogy intézkedéseivel ne nehezítse meg ebbeli törekvéseinket és az Országos Erdészeti Egyesülettől, a mi érdekképviselőtinktől éppen úgy megkívánhatjuk a védelmet, mint aminő mértékben OMGE, GyOSz, OMKE stb. síkra szállnak a mezőgazdaság, a gyáripar, a kereskedelem osztályához tartozók érdekében. A „nemzeti öncélúság” eszméjével nem ellenkezik, ha az érdekképviselőt képviseltjei élet-halálharcában résztvesz és az általa képviselt osztályt a végpusztulástól megmenti. E cél érdekében kívánatos, jogos és szükséges is a kormánytól kérni és követelni megfelelő intézkedést.

„Kronika” azt írja: „hogy a cikkíró következtetései mennyire laikusak, azt éppen a budapesti piacra vonatkozólag tett megjegyzései mutatják” és közli, hogy a Budapesti Gőzfavágók Egyesületéhez fordult és a tőle szerzett adatok szerint a budapesti raktári készletek nem érik el az 5000 vasúti kocsit. Bocsásson meg „Kronika”, de én nem fogadhatom el e testület adatközlését helyesnek. Az ebben a testületben tömörült érdekltekről tudvalevő, hogy a faimportot favorizálják és tehát érdekük annak hangoztatása, hogy a fakészletek csekélyek. Ezzel szemben most már én sem hivatkozom pusztán tapasztalt szemmértékemre, hanem arra a felvilágosításra, amelyet a székesfővárosi mérnöki hivatal egyik tekintélyes tagjától kaptam. E szerint Budapesten és környékén a fatelepek sok-sokezer négyszögöl területet foglalnak le. Minthogy pedig ezek, mint erről személyesen meggyőződtem, telítve vannak fával és pedig helyenként 4—5 méter magasra rakva, ebből nemcsak szakember, hanem laikus is levonhatja azt az okszerű következtetést, hogy ez a raktári készlet messze meghaladja az 5000 vasúti kocsit.

Nem egy, hanem több fakereskedőnek telepe meghaladja az 5—6000 négyszögöl területet is. Ekkora telepeket nem tartanának az élelmes fakereskedők, ha Budapesten 5000 vasúti kocsirakománynál kisebb lenne a szokásos készlet.

Azt a megállapításomat, hogy a fakereskedők az importfát favorizálják, közvetlen tapasztalatomból állíthatom. Magam is felajánlottam két nagy cégnek bükkfámat és mindkettő ár nélküli ajánlatomat utasította el azzal az indokolással, hogy ők csakis importfát vásárolnak. („Króniká”-nak kész vagyok ezeket a cégeket meg is nevezni.)*

A fakészlet tekintetében igazamat mi sem bizonyítja jobban a faárak alakulásánál. Ha a készlet „májusig sem lenne elegendő”, akkor nem zuhanna a tűzifa ára oly hirtelen. Számlákkal igazolhatom, hogy ősszel az aprított bükkfa házhoz szállítva 4.60 P volt; néhány héttel ezelőtt 4.30 P; jelenleg pedig 4 pengő.

Nézze meg „Krónika” az „Erdészeti Lapok”-ban közölt 1931. és 1932. évi tájékoztató árakat. Évekre visszamenőleg ilyen olcsó árakra és ilyen áresésre (őszől tavaszig 10%!) aligha volt példa.

Ez is csak azt bizonyítja, hogy Budapest telítve van fával, mert ha csupán 2—3 hónapi készlet tároltatnék, az árak tartottak volnának és nem állott volna be ilyen árzuhanás.

„Krónika” állandóan a mult évek fogyasztásával számol és nem méltatja azt figyelemre, hogy jelenleg Budapesten a lakosság jórésze gázzal süt és főz és továbbá a lakásfűtést erősen redukálta is. A fogyasztás csökkenése ebben leli magyarázatát.

„Szívre tett kézzel” jelentem ki, hogy komolyan és lelkiismeretesen szoktam az aktuális kérdésekkel foglalkozni.

Ez alapon válaszolom a „Króniká”-nak azt, hogy egyetlen erdőbirtokos sem fedezi jószántából a közeli környék fa-szükségletét I. rendű fából. Ha azonban manapság az erdőbirtokos ilyet nem árúsít a környékbeli fogyasztónak, nyomban felbukkan a szomszédos megyének fája és a gyengébb minőségű fának értékesítését lehetetlenné teszi. Egyúttal bekövetkezi az is, hogy kinytelen az illető a jobb minőségű fájával távolabbi

* Ezt nagyon kéri a Krónikás.

piacokat felkeresni, ami azután az elérhető faár rovására is megy.

Konklúzióm tehát ismét csak az, hogy amíg a kormány a faimportot nem szűkíti, a gyengébb minőségű fa nem értékesíthető.

Megismétlem cikkemben foglalt azt a kijelentést, hogy én ezidén is összes fakészleteimet már eladtam (és éppen ez okból nem is jelentettem be készleteimet az Egyesületnél); következésképpen nem saját érdekemben emeltem szót, hanem közérdekből.

Tudom azonban, hogy egyik szomszédos erdőbirtokos, — akinek erdeje kissé rosszabb fekvésű az enyémnél — máig sem volt képes bükkfakészletéből — hallomás szerint 300 vagónt — eladni. Azt is tudom, hogy megyénkben (Vas megye) több nagybirtokosnak tavalyi vágású cserfa- és tölgyfakészletéből jelentősen nagyobb mennyiség eladatlan, mint más években, holott előző években már ilyenkor ez a készlet rég el volt adva. És bizonyára más megyékben, hol több az erdő mint Vas megyében, a helyzet nem rózsásabb.

Előző cikkem megírása után ajánlatot kaptam bükkronkfa-készletemre. Csak jelentéktelenül jobb árat ajánlott a vevő a tűzifa áránál. Ámde ha a legjobb faanyagot kiveszem, ezzel a megmaradó tűzifakészletem minőségét és árát lényegesen lerontanám. Rosszabbul járnék tehát, ha műfámat műfának, nem pedig tűzifának értékesíteném.

„Krónika” termelési hitel elérése révén reméli a helyzet javulását. Ebben sem tudok vele egyetérteni. Eltekintve attól, hogy ma hitelhez aligha juthat erdőgazda, tapasztalati tény az, hogy aki hitellel él, az előre eladta a faárakra vonatkozólag lelki üdvösségét.

Következésképpen hitel igénybevételelől a faárak megjavulása éppenséggel nem várható.

Leszűrhetjük egyéltként is az utolsó évek tapasztalataiból azt a tanulságot, hogy hitelkamatot csak az bír el, akinek jövedelmes üzeme van. 3—4%-o hajtó erdőbirtok nem visel el 6—7% vagy ezt meghaladó kamatot. Nagy haszonszázalékkal dolgozó ipari vállalatok közül is nem egy pusztult el, mert a

hitelkamat elnyelte a hasznot. Az erdőgazdának fokozottabb mértékben kell óvakodnia hitel igénybevételeitől.

Mindezek után előző cikkem összes állításait fenntartom. Minthogy pedig „Krónika” engem, én pedig „Króniká”-t érvekel meggyőzni nem tudjuk, a közeli jövő fog közöttünk igazságot szolgáltatni.

Én örülnék legjobban, ha nem nékem, hanem „Króniká”-nak lenne igaza. Magam is azt kívánom, hogy „falsus utinam vates sim!”

Adná Isten, hogy így legyen!

F. M.

A Krónikás csak három megjegyzést kíván tenni. A legtovább állott tőle a „személyes” támadói él, ellenben igenis támadta és támadni akarta az együttes eljárás teljes hiányát a birtokosoknál. A laikus kijelentést a budapesti piacra tett kijelentésekre vonatkoztatta, amit számadatokkal is igazolt s nem kötötte képesítéshez a hozzáérést. Végül úgy érzi, hogy az Országos Erdészei Egyesület tett eddig is valamit az erdőgazdaság védelme érdekében s az utolsó évek eredményei semmivel sem maradnak el a más érdekképviseltekéi mögött, dacára annak, hogy eszközeit (személyzet, anyagaik stb.) még megközelítőleg sem lehet az ott felsorolt érdekképviseltekével (OMGE, OMKE, GyOSz) összehasonlítani.